

Studii: Doctor al Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative (2007). Absolvent al Facultății de Drept a Universității București (1973).

Activitate: consilier juridic și consilier juridic șef la Banca Națională a României (01.10.1973-31.01.1993), Director adjunct al Direcției Juridice din cadrul Băncii Naționale a României (01.02.1993-14.12.2004); Director al Direcției Juridice din cadrul Băncii Naționale a României (15.12.2004-30.04.2012); Consilier al Băncii Naționale a României (01.05.2012-24.04.2015); consultant strategie Banca Națională a României (din 27.04.2015).

Cadru didactic asociat la A.S.E., Institutul Bancar Român- Colegiul Bancar și Facultatea de Management Bancar; Universitatea „Titu Maiorescu”, Facultatea de Drept; Universitatea „Spiru Haret”, Facultatea Finanțe-Bănci. A ținut cursuri de drept bancar la Institutul Național al Magistraturii. A ținut prelegeri la Universitatea Belgrano din Buenos Aires.

Președinte al Asociației Române pentru Libertate Individuală și Demnitate Umană-AROLID; Vicepreședinte al Asociației pentru Națiunile Unite ANUROM; membru în Consiliul General al Institutului Român pentru Drepturile Omului – IRDO; Vicepreședinte al ARRD Alumni IIDLO; Președinte al Asociației Consilierilor Juridici din Sistemul Financiar Bancar și al Asociației Europene de Drept Bancar și Financiar-România; Vicepreședinte al Asociației Europene de Drept Bancar și Financiar – Europa (2015-2018).

Publicații: autor de lucrări juridice de specialitate la editurile Rosetti, Hamangiu și Wolters Kluwer și numeroase articole de specialitate în domeniul juridic bancar, publicate în diverse reviste și lucrări de specialitate.

Ianfred Silberstein

Regimul juridic al instituțiilor de credit

Editura C.H. Beck
București 2019

AVERTISMENT!

Având în vedere amploarea luată de fenomenul fotocopierii lucrărilor de specialitate, mai ales în domeniul Dreptului, atragem atenția că, potrivit art. 14 și 196 din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, republicată, reproducerea operelor sau a produselor purtătoare de drepturi conexe, dacă respectiva reproducere a fost efectuată fără autorizarea sau consimțământul titularului drepturilor recunoscute de legea menționată, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare sau cu amendă. Prin *reproducere*, conform legii, se înțelege realizarea, integrală sau parțială, a uneia ori a mai multor copii ale unei opere, direct sau indirect, temporar ori permanent, prin orice mijloace și sub orice formă.

Nu vă faceți părtași la distrugerea cărții!

Editura C.H. Beck este acreditată CNATDCU și este considerată editură cu prestigiu recunoscut.

Regimul juridic al instituțiilor de credit

Ianfred Silberstein

Copyright © 2019 – Editura C.H. Beck

Toate drepturile rezervate Editurii C.H. Beck

Nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul scris al Editurii C.H. Beck.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SILBERSTEIN, IANFRED

Regimul juridic al instituțiilor de credit / Ianfred Silberstein. -

București : Editura C.H. Beck,
2019

Conține bibliografie. - Index

ISBN 978-606-18-0776-5

336

Editura C.H. Beck

Calea Plevnei, nr. 172, et. 3-4, Sector 6, București

Tel.: 021.410.08.47; 021.410.08.73

Fax: 021.410.08.48

E-mail: comenzi@beck.ro

Redactor: Ionuț Tudor

Cuprins

Cuvânt-înainte.....	VII
Abrevieri	XIII
Capitolul I. Sistemul bancar din România începând cu 1990	1
Capitolul II. Instituția de credit. Forme reglementate de lege.....	6
Capitolul III. Banca Națională a României – autoritate cu multiple funcții în activitatea instituțiilor de credit.....	33
Capitolul IV. Prudențialitatea urmărită pe tot parcursul existenței instituției de credit	58
Secțiunea 1. Cerințe minime de acces și de desfășurare a activității instituțiilor de credit	58
Secțiunea a 2-a. Condiții minime de desfășurare a activității.....	66
Secțiunea a 3-a. Prudențialitatea în ceea ce privește acționariatul unei instituții de credit.....	74
Secțiunea a 4-a. Cerințe prudențiale cu privire la organizarea și conducerea instituțiilor de credit.....	81
Capitolul V. Autorizarea instituțiilor de credit, persoane juridice române.....	102
Capitolul VI. Regimul instituțiilor de credit din alte state membre	139
Capitolul VII. Regimul aplicabil instituțiilor de credit din state terțe.....	158
Capitolul VIII. Desfășurarea activității instituțiilor de credit în afara teritoriului României.....	167

Capitolul IX. Fuziunea și divizarea instituțiilor de credit	174
Capitolul X. Secretul profesional în domeniul bancar și relația cu clientela	184
Capitolul XI. Supravegherea prudențială a instituțiilor de credit	199
Capitolul XII. Regimul juridic sancționator în domeniul instituțiilor de credit.....	215
Capitolul XIII. Redresarea și rezoluția instituțiilor de credit	241
Capitolul XIV. Lichidarea instituțiilor de credit	296
Capitolul XV. Falimentul instituțiilor de credit	304
Bibliografie	337
Index	339

Cuvânt-înainte

Lucrarea „Regimul juridic al instituțiilor de credit” constituie o noutate în domeniul juridic bancar tratând, pe multiple planuri, problematica actuală a instituțiilor de credit, în acord cu legislația în materie apărută în ultimii ani în România.

Cartea analizează în cele 15 capitole variate aspecte juridice legate de instituțiile de credit, de la momentul inițierii unei asemenea instituții, cel al obținerii autorizației de funcționare și pe tot parcursul existenței acesteia până la lichidarea sa.

Lucrarea are în vedere atât reglementările primare – acte ale Parlamentului și ale Guvernului României – cât și cele secundare, emise de Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de reglementare în domeniu. Toate aceste norme juridice au creat cadrul legal necesar unei bune funcționări pentru instituțiile de credit, stând, totodată, la baza constituirii acestora după anul 1991 precum și a dezvoltării lor ulterioare.

Dacă anul 1991 a fost momentul când instituțiile financiare au căpătat o nouă structură, în urma schimbării sistemului economic din țară, trecându-se la economia de piață, evoluția legislației în materie, în cele aproape trei decenii trecute de atunci, a condus la crearea unui cadru legislativ în care activitatea bancară s-a putut dezvolta, prin întărirea unui sistem bancar viabil și eficient, cu rezultate apreciable atât pentru economie, cât și pentru societate, asigurând, totodată, încrederea cetățenilor și a agenților economici în activitatea instituțiilor de credit.

În cadrul acestei evoluții, un rol semnificativ l-a avut Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de reglementare, autorizare și supraveghere prudențială a instituțiilor de credit. Aceasta a emis și a modificat reglementările sale, elaborate în concordanță cu reglementările europene în materie, cu predilecție după 1 ianuarie 2007, când România a devenit membră a Uniunii Europene.

Respectarea drepturilor și cății

Sub îndboldul acestor reglementări, Banca Națională a României a fost continuu preocupată ca activitatea sa în domeniu să fie la nivel european, astfel încât normele juridice emise să se înscrie în abordarea promovată de Banca Centrală Europeană și de Sistemul European al Băncilor Centrale, realizând, astfel, o concordanță deplină cu legislația europeană în domeniul bancar.

Totodată, reglementările Băncii Naționale a României, pe de o parte, au ținut seama de situația concretă a sistemului bancar românesc, asigurând astfel eficiența prevederilor din regulamentele, normele și celelalte acte normative adoptate de banca centrală din România și, pe de altă parte, au asigurat concordanța cu cerințele Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, care urmărește să creeze un cadru normativ pentru ca instituțiile de credit să cunoască o evoluție continuă, în beneficiul societății românești.

Prin întreaga sa activitate, Banca Națională a României urmărește întărirea solidității sistemului bancar, fiind interesată atât în viabilitatea fiecărei instituții de credit pe care a autorizat-o și o supraveghează prudențial în mod continuu, cât și în ceea ce privește sistemului bancar în ansamblu.

Analiza tuturor actelor normative adoptate de autoritatea națională în materie dezvăluie construcția sistemului în concordanță cu reglementările europene reliefând, implicit, contribuția Băncii Naționale a României în cadrul activității Băncii Centrale Europene și a Sistemului European al Băncilor Centrale.

Lucrarea face o trecere în revistă a transformării sistemului bancar din România începând cu anul 1990, atât prin dezvoltarea sa, cât și prin implementarea noii legislații în domeniu. Apoi, se face o analiză a problematicii care privește instituțiile de credit, de la definirea conceptului instituției de credit și evidențierea formelor sale de manifestare până la descrierea abordărilor juridice ce pot apărea pe parcursul existenței unei astfel de entități – de la inițiativa constituirii și obținerii autorizației de funcționare, la multitudinea aspectelor pe care le implică activitatea curentă a acesteia și până la eventuala lichidare.

Ținând seama de semnificația autorizării pentru activitatea instituției de credit, se acordă atât atenția cuvenită celor două faze

pe care le implică autorizarea, cât și în ceea ce reprezintă retragerea acesteia pentru respectiva instituție de credit.

Capitolul rezervat Băncii Naționale a României evidențiază rolul acesteia ca autoritate de reglementare, autorizare, supraveghere prudențială și rezoluție a instituțiilor de credit, rol care trebuie înțeles în spiritul legislației în vigoare și pe care, în toți acești ani, Banca Națională a României l-a îndeplinit cu succes, dând dovadă de profesionalism și de responsabilitate, contribuind astfel la consolidarea sistemului bancar, prin menținerea viabilității instituțiilor de credit. În atenția băncii centrale a fost continuu caracterul de prudențialitate pe care se întemeiază atât reglementarea acestor instituții, cât și supravegherea pe multiple planuri, astfel încât să se preîntâmpine apariția unor fenomene care ar fi putut duce la rezultate negative – ce se pot materializa, la limită, chiar în falimentul unor astfel de instituții, cu consecințe economice și sociale grave, generatoare de dezechilibre profunde în cadrul economiei și societății românești.

Caracterul de prudențialitate este analizat din mai multe perspective, fiecare cu semnificația sa în diversele etape de existență a unei instituții de credit. Totodată, se demonstrează necesitatea urmăririi, în mod responsabil, a prevederilor cuprinse în reglementările specifice și, mai mult, din punct de vedere practic, a verificării modului în care fiecare instituție de credit își desfășoară activitatea, astfel încât să respecte prevederile legale și regulamente instituite, preîntâmpinându-se, astfel, orice evoluție negativă la nivelul unei instituții de credit.

Pe de o parte, având în vedere că activitatea bancară din România nu se limitează numai la instituțiile de credit persoane juridice române – autorizate de Banca Națională a României – ci include și instituții de credit din alte state membre și din state terțe, lucrarea tratează și regimul juridic aferent acestora, așa cum a fost reglementat prin legislația română primară și secundară, pentru a oferi, astfel, o corectă înțelegere a rolului și activității acestor instituții de credit. Pe de altă parte, un capitol este consacrat desfășurării activității instituțiilor de credit, persoane juridice române, în afara teritoriului României, latură ce nu trebuie ignorată atât în analiza de

ansamblu a rolului acestora, cât și din perspectiva supravegherii permanente pe care autoritățile sunt chemate să o realizeze.

Cum fuziunea și divizarea instituțiilor de credit trebuie să se facă și ele în concordanță cu prevederi legale – care țin seama de aceleași cerințe de prudențialitate – lucrarea le subliniază, certificându-se astfel că în acest mod se urmăresc, consecvent, aceleași obiective cu efecte benefice.

După cum este cunoscut, secretul profesional în activitatea bancară a fost întotdeauna o preocupare a băncilor de pretutindeni, acesta fiind un factor care stă la baza încrederii deponenților în băncile unde își plasează rezervele bănești. În noile condiții, instituțiile de credit trebuie să asigure acest deziderat în limitele judicios elaborate și, în acest spirit, se acordă atenția cuvenită acestei tematici, reliefându-se sensul noțiunilor utilizate în reglementarea legală și, totodată, în scopul acoperirii tuturor aspectelor care rezultă dintr-o abordare adecvată obiectivului avut în vedere de legiuitor. De aceea, tematica este tratată atât din perspectivă juridică cât și din punct de vedere bancar, oferind cititorilor posibilitatea înțelegerii cât mai exacte a acestui domeniu. Același capitol abordează și relația instituției de credit cu clientela sa, factor determinant, și el, al încrederii justificate a clienței față de instituția de credit cu care înțelege să încheie contracte de colaborare și să facă acte de comerț.

Un alt factor determinant al încrederii clienței în instituțiile de credit o constituie activitatea de supraveghere prudențială a acestora de către Banca Națională a României. Această activitate și-a demonstrat efectele benefice pe parcursul anilor, menită fiind să salvgardeze instituțiile de credit, în acord cu prevederile legale. Supravegherea prudențială se desfășoară nemijlocit și continuu, inclusiv prin prezența supraveghetorilor la sediul instituțiilor de credit, unde verifică activitatea acestora pe toate planurile. Un rol important, subliniat în cadrul capitolului, îl are colaborarea, în acest domeniu, la nivelul Uniunii Europene, între autoritățile cu atribuții de supraveghere.

În corelație cu supravegherea prudențială a instituțiilor de credit este tratat, în capitolul următor, regimul juridic sancționator, așa cum acesta este prevăzut de lege, reliefându-se sancțiunile și

măsurile pe care autoritatea este îndreptățită să le ia pentru eficientizarea acțiunilor concrete de supraveghere. Totodată, se analizează efectele juridice pe care le implică sancțiunile și măsurile aplicate de supraveghetori în urma acțiunilor acestora. Felul în care au fost reglementate oferă și personalului respectivelor instituții încrederea că acestea le sunt aplicate în condițiile legii și că, mai mult, au posibilitatea să-și afirme punctul de vedere în abordarea lor.

Reglementarea relativ recentă a instituției juridice a rezoluției instituțiilor de credit prin Legea nr. 312/2015 a impus dezvoltarea, în capitolul consacrat acesteia, a principiilor legale instituite prin aceasta, precum și a modului de realizare a tuturor aspectelor implicate de norma juridică – în scopul unei soluționări judicioase, în spiritul și litera legii, cu consecințele pe care le atrage.

Ultimele două capitole din carte vizează lichidarea și falimentul instituțiilor de credit, evidențiindu-se specificul fiecărei instituții juridice tratate atât de legea generală, cât și de cea specială, precum și a efectelor pe care le implică.

Întreaga lucrare, consacrată regimului juridic al instituțiilor de credit, asigură o tratare de fond a problematicii în concordanță cu legislația aplicabilă în materie și reflectă îmbinarea judicioasă a aspectelor juridice cu cele specifice domeniului bancar care face obiectul acesteia.

Experiența celor 45 de ani în care autorul a desfășurat, în mod nemijlocit, activitate juridică în cadrul Băncii Naționale a României se reflectă în modul de tratare a problematicii abordate, ceea ce oferă cititorilor posibilitatea cunoașterii și înțelegerii regimului juridic al instituțiilor de credit existent în prezent în România.

Prof.univ.dr. Florin Georgescu
Prim-viceguvernator al
Băncii Naționale a României

Capitolul I

Sistemul bancar din România începând cu 1990

Începutul anului 1990 a găsit piață bancară din România cu cinci instituții. Banca Națională a României era principala bancă comercială care deținea conturile majorității agenților economici și totodată ale instituțiilor publice. Totodată, existau trei bănci specializate, apărute în 1968: Banca de Investiții care administra conturile agenților economici din domeniul construcții-montaj, cât și conturile de investiții ale agenților economici care aveau contul principal la Banca Națională României, Banca pentru Agricultură și Industrie Alimentară (BAIA), care deținea conturile agenților economici din cele două domenii de activitate și Banca Română de Comerț Exterior, singura instituție bancară care deținea conturi în valută, ale instituțiilor publice, agenților economici, dar și al persoanelor fizice, care dețineau legal valută, în conformitate cu legislația în domeniu existentă la acea dată. De asemenea, Casa de Economii și Consemnațiuni (CEC), prima banca constituită în România la 1864 desfășura activitate bancară cu persoanele fizice, care aveau conturi de depozit și puteau obține credite, în conformitate cu reglementările acestei instituții.

Trecerea României de la o economie planificată la o economie de piață a impus adaptarea sistemului bancar din România la aceste cerințe.

La început, Banca Națională a României și băncile specializate au fost îndrituite să acorde credite și persoanelor fizice și agenților economici cu capital privat, constituite conform noilor reglementări adoptate în acel an.

Totodată, sistemul bancar din România s-a extins, creându-se noi instituții bancare. S-au creat astfel două noi bănci cu capital de stat: Banca Poștei – BANCPOST și EximBank, bancă specializată pentru activitatea de export-import.

Respectiv pentru ca marea ei căsă...

În același an s-au creat și bănci cu capital cooperatist și anume: Mindbank – banca cooperăției meșteșugărești și Bankcoop – banca cooperăției de consum.

În același timp a început procesul de constituire de instituții bancare cu capital mixt (capital public și capital privat, dar și bănci cu capital românesc și capital străin).

Cum nu exista o reglementare specială în acest sens, constituirea instituțiilor bancare s-a făcut prin hotărâre de guvern.

Astfel, primele bănci cu capital mixt au fost Banca „Dacia Felix” constituită la Cluj-Napoca și „Banca Comercială Ion Țiriac” la București.

Constituirea în România a unui sistem bancar de tip nou s-a realizat în concordanță cu sistemele bancare din țările cu economie de piață. În acest sens, ținând seama că Banca Națională a României capătă atribute de bancă centrală, autoritate monetară și valutară de creditare și de plăți, precum și autoritate de supraveghere prudențială a sistemului bancar, întreagă activitate comercială a Băncii Naționale a României a fost externalizată, constituindu-se Banca Comercială a României, începând cu 1 decembrie 1990, când s-a constituit cea mai mare bancă comercială din țară, iar Banca Națională a României s-a organizat ca autoritate în domeniu.

Pe de altă parte, apariția Legii societăților nr. 31/1990 a creat posibilitatea ca băncile existente să se constituie ca societăți comerciale pe acțiuni și, în acest sens, Banca de Investiții a devenit Banca Română de Dezvoltare SA, Banca pentru Agricultură și Industrie Alimentară și Banca Română de Comerț Exterior au devenit societăți pe acțiuni, primind în titulatura lor denumirea de societate pe acțiuni – SA. Același regim a revenit și Băncii Comerciale Române.

Anul 1991 debutează cu pregătirea noului cadru legislativ în domeniul bancar, care se concretizează, după dezbateri parlamentare, prin apariția primului pachet de legi bancare, care a fost adoptat de Parlamentul României la 29 martie 1991. Acest pachet a cuprins două legi: Legea nr. 33/1991 privind activitatea bancară¹⁾, și Legea

¹⁾ M.Of. nr. 70 din 3 aprilie 1991.

nr. 34/1991 privind Statutul Băncii Naționale a României¹⁾, ambele intrate în vigoare la 3 mai 1991. Aceste legi au instituit natura juridică a B.N.R. de autoritate publică cu capital de stat, cât și modul de formare, autorizare, reglementare și supraveghere prudențială a societăților bancare.

În aplicarea acestor legi, Banca Națională a României a fost abilitată să emită reglementări în materie, în baza cărora au luat naștere noi instituții bancare.

În perioada următoare, persoanele interesate în constituirea de noi bănci au depus documentația prevăzută de reglementări la Banca Națională a României, solicitând acesteia acordarea autorizației de funcționare.

În următorii ani s-au constituit o multitudine de bănci cu capital autohton și străin, cu capital mixt public-privat. Până în anul 1995, în sistem au existat 40 de instituții bancare care și-au desfășurat activitatea pe teritoriul României.

Activându-se rolul de autoritate de reglementare, de autorizare și de supraveghere prudențială a societăților bancare, Banca Națională a României a emis reglementări în domeniul autorizării băncilor, a cerințelor de capital, a aspectelor privind modificarea situației băncilor, care, împreună cu alte reglementări, au constituit baza cadrului legal în acest domeniu.

Totodată, Banca Națională a României s-a implicat cu profesionalism în ceea ce privește diversificarea activității de supraveghere prudențială a băncilor.

În iulie 1996 apare o prima situație negativă în sistemul bancar românesc, în sensul că banca „Dacia Felix” și „Banca Renașterea Creditului Românesc – Credit Bank”, care fuseseră creditate de Banca Națională a României, au intrat în încetare de plăți. În această situație s-a pus problema ca Banca Națională a României, în calitate de creditor, să deschidă acțiune în justiție față de aceste bănci. Temeiul legal l-a constituit faptul că băncilor în cauză, fiind societăți comerciale, li se puteau aplica prevederile Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului. Constatându-se faptul că nu există o legislație specială pentru bănci, s-au

¹⁾ M.Of. nr. 70 din 3 aprilie 1991.

deschis acțiunile în instanțele competente la Tribunalul Cluj, respectiv Tribunalul Municipiului București.

Pe de altă parte, constatându-se necesitatea îmbunătățirii cadrului legal, inclusiv în materia supravegherii prudențiale, Banca Națională a României s-a implicat împreună cu specialiștii organismelor financiare internaționale – Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional – în pregătirea unui nou pachet legislativ care avea ca obiectiv întărirea tănărului sistem bancar din România.

Anul 1998 este anul în care s-a emis cel de al doilea pachet de legi bancare, care a cuprins 3 asemenea acte normative. Astfel, s-a elaborat Legea nr. 58/1998¹⁾, denumită inițial „Legea bancară”, ceea ce ulterior, constatându-se denumirea improprie, a fost schimbată în „Legea privind activitatea bancară”. Această lege, întărind regimul supravegherii prudențiale, a instituit două proceduri speciale, respectiv supravegherea specială și administrarea specială, prin intermediul cărora Banca Națională a României a putut să-și diversifice activitatea și să ia măsuri concrete pentru prevenirea lichidării unor instituții bancare și pentru dezvoltarea sistemului în ansamblul sau.

Cu acest prilej s-a emis prima lege cu privire la reorganizarea și lichidarea societăților bancare, creându-se un cadru adecvat pentru asemenea instituții. Este vorba de Legea nr. 83/1998²⁾, care va constitui temei legal pentru falimentul băncilor în anii următori.

Totodată, s-a adoptat și Legea nr. 101/1998 privind Statutul B.N.R.³⁾, care instituie cadrul legal privind această instituție, întărindu-se rolul său în perspectiva activității bancare.

În perioada următoare – 1999-2001 –, în baza noilor acte normative adoptate, s-a trecut la procedura falimentului atât al unor bănci mici, cât și a unor bănci mari: Banca Albina SA, Banca Internațională a Religiiilor, Bankcoop – Banca Cooperăției de Consum, Banca Turco-Română și Banca Română de Scont.

Aplicarea consecvență a noi legislații bancare a dus la curățirea sistemului bancar de băncile care au creat probleme în sistem.

¹⁾ M.Of. nr. 78 din 24 ianuarie 2005.

²⁾ M.Of. nr. 159 din 22 aprilie 1998.

³⁾ M.Of. nr. 203 din 1 iunie 1998.

De altfel, reglementarea cu privire la lichidarea băncilor a fost îmbunătățită prin apariția O.G. nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit¹⁾, care a dus la îmbunătățirea reglementării în materie.

Totodată, și celelalte legi au fost îmbunătățite prin Legea nr. 485/2003 pentru modificarea și completarea Legii bancare nr. 58/1998²⁾ și Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României³⁾, care este legea actuală cu privire la instituția băncii centrale a României.

În pre-zilele aderării României la UE s-a adoptat noul act normativ în materia instituțiilor de credit – O.U.G. nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului⁴⁾. Acest act normativ a creat cadrul juridic aplicabil începând de la momentul aderării României, respectiv de la 1 ianuarie 2007.

O trecere succintă în vedere a legislației în domeniul bancar constituie premisa necesară pentru analizarea regimului juridic al instituțiilor de credit aplicabil în prezent și îmbunătățirea continuă a acestuia a creat temeiul analizei instituțiilor juridice pe care le-a conceput această reglementare.

Cunoscând istoricul evoluției sistemului bancar din România după 1990 se poate înțelege necesitatea adoptării unei reglementări cât mai detaliate, în concordanță cu reglementările europene adoptate în acești ani, constituind în același timp, modalitatea de abordare a instituțiilor de credit din România în spiritul celor din UE.

¹⁾ M.Of. nr. 84 din 30 ianuarie 2004.

²⁾ M.Of. nr. 876 din 10 decembrie 2003.

³⁾ M.Of. nr. 582 din 30 iunie 2004.

⁴⁾ M.Of. nr. 1027 din 27 decembrie 2006.